

Sólové hraní je denní očista a zpověď

Vladimír Sůva studoval Pražskou konzervatoř, absolvoval mistrovské kurzy u prof. J. Bergera (Saarbrücker), F. Smetany (Jamajka) a dalších. Je spoluzakladatelem Tria Sírius .Od roku 1996 je členem orchestru Státní opery Praha, kde nyní zastává funkci zástupce koncertního mistra. Jako sólista vystoupil ve Francii, Německu, Rakousku, Polsku a na Ukrajině. Je iniciátorem a hlavním aktérem Koncertu pro violoncello

Violoncello jste si vybral sám nebo hra na tento nástroj byla dána nějakým hudebníkem v rodině ?
Můj táta je zanícený amatérský muzikant, který mě i moji sestru přivedl k hudbě. Mně vložil violoncello do rukou už v 5 letech, začal jsem na malé čtvrtě. Nebavilo mě příliš cvičit, ale později když jsem pochopil, že na violoncello mohu vyjádřit spoustu krásné hudby, samotného mě to chytlo a rozhodl jsem se violoncellu věnovat profesionálně.

V jakém nejzvláštnějším prostředí jste hrál ?

Nejzvláštnější prostředí bylo asi v kostele v Horní Libčavě, v kostele, který se právě rekonstruoval. Mezi lešením a stavebním materiálem se ale nakonec povedl velmi pěkný koncert s velmi vděčnými posluchači

Stalo se Vám někdy že jste violoncello někde zapomněl?

To se mi zatím nestalo, ale v dětství jsem v Liberci, odkud pocházím, vezl violoncello v tramvaji. Tramvaj prudce zabrzdila a nějaká dívka spadla přímo na cello. Když jsem ho pak na zkoušce vybalil, z lubu na mě vykukovala pěkná díra. Můj táta to pak celou noc spravoval, ale dodnes si pamatuji jeho pohled na cello a pak na mě...

Kde nejdál jste se svým violoncellem byl?

Nejdál jsem byl v Japonsku. Je to velice zajímavá země, kde se mísí stará kultura s dnešní opravdu velmi moderní dobou. Japonci jsou velmi milí a přátelští a pracovití a myslím, že to byla velmi zajímavá konfrontace s naší mentalitou. V Japonsku jsem byl jako orchestrální hráč a podařilo se mi navštívit všechny japonské ostrovy od chladného Hokaido, kde se konaly Olympijské hry v Sapporu, až po velice teplý ostrov Kjušu. V Japonsku je krásným zážitkem hrát, protože Japonci milují hudbu a vděčně na ní reagují a hráli jsme v nejmodernějších, akusticky výborně postavených halách.

Jakou hudbu a z jakých období nejraději interpretujete a proč ?

Nejraději mám současnou hudbu, protože je velmi blízká dnešní době a můžu jí nejlépe poznat. Snažím se nacházet takové skladby, aby se dobře poslouchaly a snažím se je co nejlépe interpretovat, aby posluchači měli co nejpřesnější obraz o skladbě. Chtěl bych být jen takovým prostředníkem mezi autorem a posluchačem. K tomuto principu se vůbec asi nejlépe hodí barokní hudba ,např. J.S. Bacha, kterou interpretuji na dobový nástroj.

Které tři současné hudební skladatele hrajete nejraději a proč ?

Nechci žádného autora vyvyšovat, ale chtěl bych se zmínit aspoň o jednom. Je to můj dobrý kamarád a jak jsem ho poznal velmi zajímavý a skromný člověk Václav Hálek. Václav skládá skladby tím způsobem, že na sebe nechá působit živou přírodu, např. stromy, houby a rostliny, a ty pak se snaží vystihnout tóny. V klasické hudbě je to velmi vzácné a jeho skladby působí svým vnitřním klidem až meditativně.

Jaký je rozdíl mezi individuálním hraním a hraním v orchestru či triu ? Co je Vám bližší a proč ?

Asi vůbec nejbližší je mi komorní hra. Hra v triu nebo kvartetu mně přináší obohacení názory jiných spoluhráčů. Můžu se na ně napojit, doprovodit je nebo jinými způsoby být s nimi v kontaktu. V triu hrají se svojí ženou violistkou a s ní to platí dvojnásob, protože se za několik let našeho vztahu se známe dobře. Hraní v orchestru má své úskalí v tom, že jste vydáni napospas dirigentu a spoluhráčům, které ne všechny znáte a může vzniknout třeba i chaos. Pokud dirigent ale dokáže hráče orchestru zaujmout k tomu, aby tzv. táhli za jeden provaz i to pak může být zážitkem. Sólové hraní je svým způsobem nutnost, je to taková denní očista a zpověď a dívání se pravdě do očí, co člověk opravdu může, protože vždy v tom zůstane sám.

Budete hrát už poněkoličkáte v Domově sv. Karla Boromejského, který se věnuje péči o seniory. Máte nějakou hezkou vzpomínku na své prarodiče?

Mám nejen vzpomínku, ale i současnost, protože mám 84letou babičku, ještě velmi čilou, která sice nebydlí v Praze, ale pokud se koná nějaký koncert poblíž jejího bydliště, ráda na koncert přijde. Vážím si toho, že můžu koncertovat, i se svým kolegym, v Domově sv. Karla Boromejského a děkuji za to. Je tu pěkné prostředí a vnímaví posluchači.